

Banormitanus super tertio.

quare duo beneficia possunt alicui dispensatiue cōcedi: nō sic due prebende. Inno. non reddit rationē: sed pōt dici qd prebēda principaliter concedit alicui vt inde quis necessaria sibi sufficiat vt dicitur: q. i. §. An. vn. de si quis habet prebēdā sibi sufficientem aliam nō debet cōsequi. sed beneficium consequi principaliter ppter diuinū cultū. et vt gerat negotia beneficij vnde poterit eius reditus conuerti in vtilitate beneficij. et sic nulla hoc casu denotat cupiditas. et hoc puto verū nisi dispensatio fieret principaliter ppter rogatiuā persone. quo casu dico epm posse dispensare etiam super duobus prebēdis diuersarū ecclesiarū. argu. in pale. c. de multa. vbi tantum pbibetur circa curata et dignitates

43 circa sublines et literatas personas. ¶ Tertū erat exanimandum an sit tutus quo ad deū ille cum quo dispensat per papam circa pluralitatē beneficiorum vtilitate publica nō sua dente. Jo. de lig. vbi. §. dicit q non. Sed aduertit: qz pro solutione huius dubij premittendum est qd nō. b. r. l. s. bo. q. i. q. xvij. artic. vltimo. vbi diffiniens dispensationem dicit q dispensatio est cōmensuratio cōis ad singula: inde gubernator familie dicitur dispensator: quia dispensat singula singulis et labore et premium et tali dispensatione indigemus qui lege vniuersale ex causa interdum relaxaret. hoc autem scz cōmunem relaxare spectat ad illum qui potest legem cōmune edere vt est papa vel imperator: nō ad inferiorē nisi quatenus a lege sibi permittit vt plene legit et not. in. c. at si clericus. de iudic. r. c. dilectus. de tēpo. ordi. r. per Archi. in. c. licet canon. de elec. lib. vi. dispensans aut vs habere intuitu rationis et boni vniuersi et cause ppter quā dispensat: qz causa in beneficij potest esse triplex: necessitas: vtilitas: et euidēs prerogatiua meritorij vt in. c. de multa. r. c. expofuit. s. c. o. r. i. q. vj. c. dispensationes. cum duobus seq. quibus cessantibus vt quia dispensans nuda voluntate mouetur nō habens intuitu ad aliqō predictorum nō meretur vici dispensatio sed dissipatio. Requiritur enim in dispensatione fides et prudētia. vnde Luc. xij. Quis putas fidelis est dispensator et prudens quem constituit dñs super familiā suā r. c. Infidelis autem est dispensator qui non habet intuitu ad bonum cōmune. Item est impudēs in non ponderādo causas predictas: et ideo dissipator: ppter dicit potest. ¶ Ex his sequitur solutio questionis in qua distinguendum est inter dispensationē factam causa cognita vt sit tutus etiā quo ad deū ille cui quo papa super pluralitate dispensauit. aut hoc fecit sine cause cognitione. et non sit tutus quo ad deum sed quo ad forum ecclesie militātis in quo sepe fallitur et erratur: quo casu deus aliter iudicat de boe quas ministri dei r iusticie. vt in. c. cū eterni. de re iudi. r. c. a nobis. §. de senten. excō. ad hoc facit qd legitur et not. de voto. non est. r. i. i. q. iij. si is qui. r. 44 r. i. i. q. i. manet. ¶ Sed contra predicta facit quia pbibitio pluralitatis descendit a lege canonica non diuina. ergo aliud est dicendū in papa: qui potest supraius dispensare et illud in totū etiam tollere. qz ipse solutus est legibus: iuxta not. per Inno. in. c. cum ad monasterium. de stat. reg. vbi expressit tenet qz papa contra ius positiuū vt cōtra illud qd nō liceat habere duas curatas: potest nuda voluntate dispensare: qz eius est tollere cuius est cedere. et de factis pape disputare non licet. r. vj. q. iij. §. qui aut. et idem tenet Inno. in. c. dudum. q. de elec. facit qd no. in. c. pposuit. de cōse. prebē. et in. c. i. de cōsit. Sol. dico predicta cedere quo ad forū militātis ecclesie in quo non hz disputare de factis suis: qz ipse de alijs iudicat. sed a nemine iudicaf nisi in casu beneficij. vt i. c. si papa. r. dist. r. q. iij. alioz. sed quo ad deū non pcedūt. nam ius scriptū fundatū est sup bono cōi. iij. dist. erit autem lex. hoc autē priuata consideratione istius vel illius non debet omitti. hz. dist. miramur. de regu. licet. cū si dispensatio autē per priuatā considerationē illud remittēs irrationabilis est cū apud papam non debet esse acceptio personarū de iudi. c. nouit. cum concor. sed negari non potest acceptio vniuers persone qd alijs cōter denegatur. Itē si papa est negligens vel remissus et nō attētus circa bonū publicum grauius punietur a deo. vt in. c. si papa. palle. r. maxime circa bona ecclesiastica que sunt dei. vt in. c. ex co. de electio. lib. vi. Inno. in. c. cū super. de cau. pos. r. p. r. facit qd not. r. q. i. expedit. r. in. c. causa. §. de verb. signi. r. i. q. iij. saluator. r. iij. q. vj. cōuenior. nam quecūqz ecclesijs offerant dicuntur esse oblata deo. r. q. iij. res. r. c. videntes. vnde non debet attēta carnalitate et affectione speciali de his rebus disponere: sed attentio bono publico spūali debet enim esse fidelis et prouidus dispensator: et nō infidelis et eius iudiciū debet de vultu dei p. r. vt in. c. vt nostrū. vt eed. b. h. r. c. cū eterni. de sen. 45 r. iudica. ¶ Sed cōtra predicta oppo. et videt q nullo

casu licet dispensare: quia non debet esse acceptio personarū apud papā. vt in. c. nouit. de iudi. r. ita dō iudicare magnum vti parū vt ibi habetur. Sol. dic q nō est acceptio persona rum nisi vbi circa inequalia seruat equalitas. sublimia em et scētia cum labore querunt: non nisi ergo simaioz quecū tum labore maius gferatur premium. et is gradus ceteros ante cellat que labor prolixior et stipendia longiora fecerint ante teire. vt no. in. c. de multa. §. eo. vbi bec pro maiori parte notantur. Ex oibus predictis tales elicio cōclusiones cum cor

46 relarīs. ¶ Prima cōclusio q non solum in dignitatibus et curatis: sed etiā in simplicibus iure speciali cessante pbibetur quis esse pluralis. Alia cōclusio licet de iure scripto singula beneficia residētia exposcāt personalem iure tamē speciali permittente fructus in absentia perciperi: nullo etiā vicario ibi dē substituto: minime pbibetur dūmodo graue preiudiciū ecclesie ex hoc non inferat. In curatis tamen ne queunt predicta locū sibi vēdicare. Ex qua inferitur correlariū: cōsuetudinē non valere vt per substitutū possit quis in curato deservire. Ex quo inferitur etiā aliud correlariū curarum propria autoritate nequire in sua cura ad longum tempus substituere. Alia cōclusio: qz beneficia simplicia iure speciali inducētē residētiam nō requirāt personalem: nequeunt tamen de iure cōi regulariter plura in eadē accumulari persona r ex illorū quolibet clericō cōmo de viuere pōt alias secus. Ex hac inferitur correlariū: solā residētē cām nō esse beneficiorū accumulationē pbibēdi. Alia cōclusio beneficiorū sufficiētia pōt pposita: cōsuetudo minime valet vt quis in eis possit esse pluralis: nec etiā data insufficientia si beneficia sunt curata. Alia cōclusio: si dispensationē principaliter suadet bonū publicū spirituale: pōt circa duo curata ēr hodie eps dispensare: sed si principaliter suadet prerogatiua personarū. Alia cōclusio: si circa duoz beneficiorū difformiū vel simplicis et curati cumulationē queat in eadem vel diuersis ecclesijs eps dispensare in eadē tamen circa cōformia vel etiā diuersa circa duas prebēdas nisi principaliter suadet prerogatiua personarū dispensare non pōt. Ex qua inferitur correlariū qz facilius inducitur dispensatio circa beneficiorū qz prebendarū accumulationē. Alia cōclusio. is cum quo sup pluralitate beneficiorū vtilitate tñ priuata sua dētē etiā per papā dispensatur quo ad deū tutus minime existit. Ex qua inferitur correlariū qd nec is quo ad ecclesiā riuū pbātē tur existit de intuitu ecclesie que sitis et indulgentia ex eadē causa cōcessa

47 testatur. ¶ Quero certū est qz per adēptionē secundā non curati vacat primum cōsimile ipso facto. vt in. c. de multa. §. eo. an eodē modo vacet primum curatū per adēptionē secundā non curati erigētis tñ precisam residētiam de iure cōi consuetudine vel statuto. Inno. in. c. i. de cle. nō resi. videt sententia qz sic etiā si primū non esset curatū ex quo vtrūqz requirit residētia de iure spūali. nam dicit Inno. ibi differētiam esse inter consuetudinē que est: quod continuam residētia faciat: et eam que habet quod non percipiat beneficium nisi residētia requirit fm aliā aut cōsuetudinē non que vult nūtiare cū hoc nō habeat cōsuetudo. ad hoc. c. de multa. §. eo. in sili. pro quo etiā facit qd no. glos. in clem. gratie. de refecti. que dicit qd recipiendo quis etiā beneficij simplex requirit etiam residētiam videtur renuntiare gratie sup beneficij curato obtinendo. ex quo non potest vtrūqz de iure retinere. Jo. cal. in pale. c. h. dicit qd hz pro hoc faciat idētitas rationis. in cōpassibilitas: per. d. cle. gratie. quidā tamen dicit qd. c. de multa. non habet locum in huiusmodi simplicibus.

48 ¶ Ipse autē Joā. cald. tenet contrariū: qz per idētitate rationis non exēditur ius etiam penale. de elec. si possit. §. iij. lib. vi. Jo. and. in additio. Specu. de cleri. non resi. ad h. dicit qd glo. dicte clem. nō est vera: et hoc fuit dictum origi nale. Old. cōsi. cl. v. fm do. Lar. in pale. c. h. vbi etiam dicit hoc vltimū dictū esse verius: qz id qd dicit. d. c. de multa. qd per adēptionē secundā vacat primum: est pena qd debet exēdi propter idētitate rōnis: de quo remittit ad not. per se. in. c. 49 cū dilectus. de cōse. r. in. c. per ingtitionē. de ele. ¶ Duo decisione huius articuli duosunt vidēda. Primum an primū beneficij vacata de pto secūdo non curato ex dispositione. c. de multa. Secūdo presupposito q nō vacet ex dispositione illius. an vacet per tacitā renuntiationē ex adēptione secūdi. de qua tu dicio meo tacite sentit Inno. in prealle. c. h. r. gl. in 50 pale. cle. gfe. ¶ Circa primū est vidēdū: an quid dicit. c. de multa. cum sit penale debeat exēdi: cum ex sui tenore nō possit aptari questionī nostre cum loquat de beneficij cura tis. r. sic est discutienda illa subtrita r profunda materia: nū quid constituto

Sebasti. Sapia, a
 a C Supra ius. vñ
 dicit bal. i. c. cū su
 per. col. i. q. papa
 est supra ius: qz tra
 tus: extra ius et
 fm Bal. in. c. i. q.
 li. do. p. p. p. p. p.
 papa est oia r sup
 oia. r fm Bost. in
 c. cum venissent.
 s. de iudi. pōt pas
 pa edre quadras
 ta rotūdis. r mul
 ta de p. r. p. p. p.
 ponit Fel. in. c. i.
 col. iij. §. de consti
 tutio.